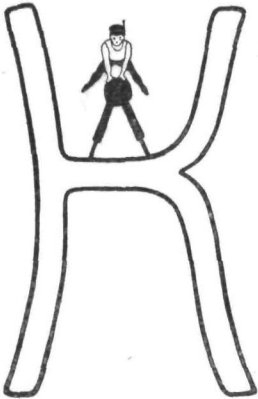

Perun in Pepček

F. K.:

Prijatelja.

ako krasen dan je danes! Z vedrega neba pošilja solnce svoje zlate žarke, ki se poigravajo z blestečo se roso, drugi zopet ogrevajo zemljo, zopet nekateri pa iščejo poti skozi zastrto okno spalnice, kjer spavajo otroci. Okno ni popolnoma zastrto, in žarek, ki bi se rad poigral z deco, si je dobil vhod. Bliskoma se je izmuzal skozi okno in pošegetal spavajočega Pepčka po obrazu, kakor bi mu hotel klikniti:

»Pokonci, pokonci, zaspanček!«

Žarek je dosegel svoj namen. Pepček se prebudi in začudeno pogleda v beli dan. Kmalu jame iztezati ročici in z jokajočim glasom kliče mamo na pomoč. Premajhen je, da bi sam vstal. Ko se dodobra razgleda, odgrne mamica zastor, in zlato solnce vsiplje v sobo svoje žarke v širokih, zlatih pramenih.

Videč vso to krasoto zunaj, zahrepeni Pepček po njej, uživati jo hoče. Zato kliče, iztezaje beli ročici proti vratom: »Pa, pa.« Mamica pa

ga mora še prej umiti, počesati, obleči! Kako nestrpno čaka, da je vse končano. In sedaj pa venkaj v božjo, cvetočo prirodo!

Pred durmi že čaka voziček, prav mehko podložen. Kako udobno se bo sedelo v njem. Pred vozom pa je uprežen dolgogolaki Perun. Kako veselo pozdravlja svojega znanca. Vzdiguje prednjo šapo proti njemu, maha s košatim repom in s pritajenim lajanjem kaže svoje veselje. A tudi Pepček ve, da je to veselje odkrito in da se mu Peruna ni bati, dasiravno se mu v čeljustih bliskajo močni, svetli zobje. Prav udobno sedi dete v vozu, oziraje se na vse strani. Ne more se nagledati vse te razkošne lepote, pestrega cvetja in mladega zelenja.

Perun potegne, in vožnja na izprehod se prične. Malemu Pepčku vožnja tako ugaja, da se smeje na ves glas in tleska z ročicami. Perun pa koraka previdno in počasi vozi svojega prijatelja. Da, res sta prijatelja! Rada se imata, in ako bi se kdo hotel približati vozičku, takoj začne Perun zamolklo renčati, da si vsakdo premisli priti blizu. Norček Perun si pač domišlja, da bi kak neznanec Pepčku kaj hudega storil. A temu se ni bati, saj ni tako brezsrčnega človeka, ki bi hotel hudo nedolžnemu otroku.

Dasiravno je Perun previden, ga je vendar nekoč premagala izkušnja in skoro bi prevrgel voziček ter posadil nemilo svojega potnika na trda cestna tla. Opazil je namreč mačko, ki je šinila preko ceste in takoj je bil pripravljen na skok za njo. V trenutku ni pač mogel zatajiti svojega pasjega sovraštva do mačjega rodu. A rahel potezljaj za verigo ga je takoj izpametoval. Stopal je naprej s povešeno glavo, kakor bi se sramoval svoje nepremišljenosti. Otrok v vozičku se pa raduje ter gleda, kako se vrte kolesa, kako koraka njegov »konjiček«, ali se pa ozira k mamicí, ki stopa poleg njega. Še pojokati je pozabil, gledaje v ta lepi svet.

Domov prišedši, se je Pepčku mudilo z voza v zeleno, sočno travo. Kmalu je pogrtnjen prostorček, kamor ga posade. A dolgo ne ostane na preprogi, ki je zanj pogrtnjena, ampak zleze kmalu po rokah in nogah v travo. Tam mu bolje ugaja. Zopet mu priskoči Perun na pomoč. Postavi se pred otroka, ta se ga krepko prime za dolgo dlako, krči roke, izteza nožice. Z velikim naporom je vstal naš majhni mož, opiraje se na zvestega psa. Ves dan ostaneta skupaj in se igrata.

Perun bi si rad že lastil neko pravo, da bi varoval malčka. Saj smo slišali že večkrat, da so taki psi prav razumni in večkrat že rešili marsikaterega otroka iz velike nevarnosti. Pri Pepčku tega nadzorstva ni treba, ker čuva nad njim skrbno oko ljubeče mamice. Ta nezaupljivost pa menda Perunu ni nič kaj po volji. Se li čuti morda zapostavljenega, ker časih tako osorno godrnja? Nemara!

